

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obdo/24/2019
Identifikačné číslo spisu: 2206209047
Dátum vydania rozhodnutia: 27.05.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Beáta Miničová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:2206209047.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: EuLC, s.r.o., Stavbárska 7, Bratislava, IČO: 36 665 274, zastúpeného LEGAL ADVISORY GROUP, s.r.o., Lužná 1, Bratislava, v mene ktorej spoločnosti koná konateľ a advokát Mgr. Bruno Žlnay, proti žalovanému: DEBUT, s.r.o., Cintorínska 2, Šamorín, IČO: 31 393 667, zastúpenému JUDr. Ján Florián Gajniak advokát, s.r.o., Šafárikovo nám. 2, Bratislava, v mene ktorej spoločnosti koná konateľ a advokát JUDr. Ján Florián Gajniak, o zaplatenie 4.628,39 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp. zn. 5Cb/116/2007, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trnave zo dňa 25. júla 2017, č. k. 31Cob/129/2016-838, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalovaného o d m i e t a .

II. Žalobcovi n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Dunajská Streda, ako súd prvej inštancie, rozsudkom zo dňa 29.04.2016, č. k. 5Cb/116/2007-750, uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 4.628,39 eur s 15 % úrokom z omeškania zo sumy 1.286,35 eur od 05.11.2005 do zaplatenia, zo sumy 19,78 eur od 28.11.2005 do zaplatenia, zo sumy 3.300,95 eur od 08.08.2005 do zaplatenia, zo sumy 7,10 eur od 23.11.2005 do zaplatenia, trovy konania titulom súdneho poplatku vo výške 277,63 eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 2.152,29 eur k rukám právneho zástupcu žalobcu do troch dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia.

2. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že pôvodný žalobca Bratislavská vodárenská spoločnosť a.s., Bratislava, IČO: 35 850 370, z ktorého bola žalovaná pohľadávka postúpená na spoločnosť Arvis Group s.r.o., Bratislava a na spoločnosť EuLC s.r.o., Bratislava, z ktorého dôvodu do konania vstúpila táto spoločnosť a v zmysle uznesenia zo dňa 09.01.2012, č. k. 5Cb/116/2007-429, s ňou ako žalobcom okresný súd ďalej konal. Súd prvej inštancie zdôraznil, že vzájomný návrh žalovaného

uznesením zo dňa 26.06.2012, č. k. 5Cb/116/2007-466, vylúčil na samostatné konanie, ktoré viedol pod sp. zn. 5C/204/2012.

3. Súd prvej inštalácie vykonal dokazovanie, oboznámil sa s predloženými listinnými dôkazmi, vypočul v konaní navrhnutých svedkov a dospel k záveru, že návrh žalobcu je dôvodný a zaviazal žalovaného k úhrade žalovanej istiny s poukazom na to, že zo strany pôvodného žalobcu bolo žalovanému riadne poskytnuté plnenie, keď mu bola dodávaná pitná voda z verejného vodovodu na dohodnuté odberné miesto, skúška fakturačného vodomeru jeho vadnosť či porušenie nepotvrdila, čo mal súd preukázané posudkom na meradlo vyhotoveným Slovenskou legálnou metrologiou n.o. Bratislava.

4. Okresný súd vo veci vypočul konateľku žalovaného J. Z. M., ktorá uviedla, že keď zistili, že za hranicou pozemku sú na fakturačný hlavný vodomer napojené dva nelegálne zriadené odbery, zrejme vybudované v čase výstavby amfiteátra, zvýšený odber u dodávateľa reklamovali. Zvýšený odber zrejme vznikol v dôsledku neuzatvorenia uzáveru na nelegálne zriadenom odbere, čo bolo zistené v rámci policajného šetrenia, nakoľko túto skutočnosť nahlásili policii, ale páchatel' zistený nebol. Súd prvej inštalácie zistil, že pôvodný žalobca reklamáciu žalovaného zo dňa 24.08.2005 neuznal a považoval ju za nedôvodnú, pretože namerané odobraté množstvo pitnej vody, i keď v nadmernom rozsahu, ktorý bol spôsobený voľným únikom vody cez neuzatvorený uzáver, je odber, ktorý pretiekol cez fakturačný vodomer č. 9179614-01. Vodomer, ktorý sa nachádzal za fakturačným vodomerom bol poškodený, bez evidenčného čísla a nebol majetkom dodávateľa vody a výsledok o skúške vodomeru vykonaný dňa 21.10.2005 Metrologickým pracoviskom Slovenskej legálnej metrologiie n.o. v Bratislave, potvrdil, že meradlo vyhovuje technickým metrologickým požiadavkám, overovacia značka M15 bola neporušená a vodomer nebol mechanicky poškodený. K uvedenému súd prvej inštalácie poukázal na právnu úpravu vyplývajúcu z § 2, § 4 a § 30 zákona č. 442/2002 Z. z. o verejných vodovodoch a verejných kanalizáciách v znení k 31.10.2009 a na vyhlášku č. 154/1978 Zb. o verejných vodovodoch a verejných kanalizáciách, z ktorých právnych predpisov pri rozhodovaní o veci vychádzal a ktoré na zistený skutkový stav aplikoval.

5. Prvoinštančný súd sa v rozhodnutí vysporiadal aj s námietkami žalovaného, ktorý poukazoval na to, že fakturované množstvo pitnej vody nemohol reálne odobrať. Žalovaný dával do pozornosti spis OR PZ Bratislava č. VS-ORP-2365/Smz-OSV-B1-05 o začatí trestného stíhania vo veci trestného činu krádeže proti neznámemu páchatel'ovi, ktorého súčasťou je zápisnica o ohliadke miesta a v ktorej je konštatované, že hlavná vodomerná šachta je umiestnená na parkovisku pred budovou amfiteátra a od nej pokračovali rozvody k malému vodomeru neznámeho čísla bez uvedenia stavu prietoku vody, ktorých zriaďovateľ políciou zistený nebol. Súd v tejto súvislosti vypočul aj kriminalistického technika V. S. a W. D. ako vyšetrovateľa, ktorí priebeh vykonaného vyšetrovania zaznamenaného v spise potvrdili s tým, že po uzatvorení hlavného prítoku vody voda mimo hlavný areál prestala voda nekontrolovane vytekať. Žalovaný ale žiadnu z tvrdených skutočností o vedomosti dodávateľa pitnej vody o existencii týchto odberov a namontovaní ďalších meradiel v súdnom konaní nepreukázal.

6. V konaní bolo vykonané i znalecké dokazovanie a bol vyhotovený J.. arch. M. K. znalecký posudok č. 1/2009 a č. 5/2009, ktorým bola posúdená hypotetická spotreba vody za obdobie späť 6 rokov, do objektu bez analyzovania spotreby vykázanej fakturačným vodomerom a skonštatoval, že nameraná a fakturovaná spotreba mohla vzniknúť iba pri havarijnom stave. Súd prvej inštalácie vzal do úvahy i rozpis účtovania množstva spotreby vody za obdobie od roku 1995 až do roku 2005, ktoré žalovaný nikdy nerozporoval.

7. Súd prvej inštalácie zdôraznil s poukazom na právnu úpravu vyplývajúcu z vyhl. č. 154/1978 Zb. o verejných vodovodoch a verejných kanalizáciách v znení 12.03.1989 a s poukazom za znenie platné do 01.06.2002 a na definovaný rozdiel medzi vonkajším a vnútorným vodovodom s tým, že verejný vodovod patrí do správy dodávateľa, ktorý zaň zodpovedá a ktorý končí pri meracom mieste, ktorým je vodomer, ktorého správcom je dodávateľ vody a ktorý zodpovedá i za jeho poruchu. V prípade porušenia vnútorného rozvodu vodovodu zodpovedá zaň odberateľ, prípadne vlastník nehnuteľnosti, pričom bolo v konaní preukázané, že meradlo nainštalované na danom odbernom mieste fungovalo bez poruchy a tak nameraný odber vody nebol spôsobený závadou vodomeru, je ho preto potrebné

považovať za správny, za ktorý je povinný žalovaný ako odberateľ zaplatiť.

8. Pri posúdení vecí súd vzal do úvahy časové obdobie, kedy došlo k vybudovaniu vodovodnej prípojky a obdobie, od ktorého začal žalovaný objekt, do ktorého bola voda dodávaná užívať. Dokazovanie preukázalo, že správcom verejného vodovodu bol právny predchodca žalobcu - Bratislavská vodárenská spoločnosť a.s. ako dodávateľ vody. Vnútorňý vodovod, prípojka na pozemku vlastníka nehnuteľnosti pozostávala z vodomernej šachty, rozvodového potrubia a prípojky vody od vodomera až po koncové miesto. V čase vybudovania amfiteátra podľa § 10 ods. 3 vyhl.č.154/1978Zb. o verejných vodovodoch a verejných kanalizáciách pre každú nehnuteľnosť sa zásadne zriaďovalo samostatná vodovodná a kanalizačná prípojka a výnimočne so súhlasom správcu bolo možné zriadiť prípojky pre viac nehnuteľností, ak boli pre to technické alebo ekonomické dôvody. Právna úprava neurčovala konkrétny subjekt oprávnený k správe verejných vodovodov a verejných kanalizácií, riešila len právo hospodárenia s verejnými vodovodmi a verejnými kanalizáciami a ich sústavami a tieto organizácie boli povinné odstrániť aj všetky závady. Právna úprava vyplývajúca zo zákona č. 442/2002 Z. z., jednoznačne určila, za poruchu na vonkajšom vodovode zodpovedá dodávateľ - vodárenská spoločnosť a za poruchu na vnútornom vodovode zodpovedá odberateľ - žalovaný. Nepochybne bolo preukázané, že fakturačný vodomer, nainštalovaný na odbernom mieste nebol poškodený, bol bez poruchy a tak fakturovaný a žalovaným namietaný sporný mimoriadne vysoký odber vody nebol v dôsledku závady na vodomere, preto súd namerané množstvo skutočne dodanej a žalovaným odobratej vody považoval za správne. Dokazovanie tiež preukázalo, že išlo o mimoriadne zvýšený odber v porovnaní s predchádzajúcimi obdobiami. Vzhľadom na zistenie polície pri vyhotovení fotodokumentácie o zriadení šachty na vedľajšom pozemku pri amfiteátri, v ktorej bol osadený vodomer starého typu je možné predpokladať, že táto šachta mohla byť vybudovaná v čase budovania amfiteátra. Zo žiadneho dôkazu sa v priebehu konania nepreukázalo, že by túto šachtu zriaďoval správca verejného vodovodu a verejnej kanalizácie.

9. Po zhodnotení zistených skutočností s odkazom na platnú právnu úpravu tak v čase vybudovania amfiteátra, ako i zvýšeného odberu súd dospel k záveru, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno na preukázanie tvrdenia, že pridružená prípojka zriadená za jeho vodomernou šachtou a za fakturačným meradlom bola zriadená bez vedomia vlastníka a prenajímateľa amfiteátra a výlučne len s vedomím právneho predchodcu žalobcu, pričom ten nikdy nebol oprávnený vybudovať vodomernú šachtu za účelom zriadenia podružného odberu a tak ďalšie pripojenia na hlavný prívod vody do nehnuteľností v nájme žalovaného mali byť zriadené s vedomím vlastníka hlavnej prípojky. Dohodu vlastníka pozemku, kam podružné prívody ústili s prenajímateľom amfiteátra nebolo možné preukázať pre nedostatok listinných dôkazov z čias budovania amfiteátra. Súd pri rozhodovaní o veci poukázal na § 120 ods. 1 O. s. p., podľa ktorého sú účastníci konania povinní označiť všetky dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Žalovaný na svoje tvrdenia o existencii čierneho odberu, bez vedomia vlastníka amfiteátra, žiaden dôkaz nepredložil, okrem vyhlásenia, že žiadne vedomosti o pridružených odberoch nemal. Existencia čiernych odberov bola zisťovaná až po nadmernom odbere vody v roku 2005, čo je skoro 20 rokov od vybudovania amfiteátra. Žalovaný mal prenajatý uvedený nebytový priestor a podľa zák. č. 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov, bol povinný bez zbytočného odkladu oznámiť prenajímateľovi potrebu opráv, ktoré má prenajímateľ urobiť a umožniť vykonanie nevyhnutných opráv, inak nájomca zodpovedá za škodu, ktorá nesplnením povinností vznikla.

10. Okresný súd v odôvodnení rozhodnutia poukázal i na procesný postup, akým riešil vzájomný návrh žalovaného, keď ho vylúčil na samostatné konanie, a v ňom bol návrh zamietnutý rozsudkom zo dňa 31.01.2014, č. k. 5Cb/204/2012-86, vydaným Okresným súdom Dunajská Streda, ktorý dňa 28.02.2014 nadobudol právoplatnosť. Žalovaný napriek tomu opakovane poukazoval na započítaciu námietku vo výške zamietnutej žalovanej istiny 12.853,74 eur a žiadal, aby sa ňou súd ďalej zaoberal a žalobu z dôvodu započítania zamietol.

11. O trovách konania rozhodol podľa § 142 O. s. p.

12. Na odvolanie žalovaného, Krajský súd v Trnave, ako odvolací súd, napadnutým rozsudkom zo dňa 25.07.2017, č. k. 31Cob/129/2016-838 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a žalobcovi priznal voči

žalovanému nárok náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

13. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uviedol, že sa v celom rozsahu stotožnil s rozsudkom súdu prvej inštancie, ako aj s jeho odôvodnením. Na zdôraznenie správnosti potvrdeného rozhodnutia a k odvolacím dôvodom žalovaného uviedol nižšie uvedené skutočnosti.

14. Odvolací súd zdôraznil, že súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia dostatočne zrozumiteľne vysvetlil rozdiel medzi vonkajším verejným vodovodom a vnútorným vodovodom, ktorý tvorí vodomerná šachta, rozvodné potrubie až po koncové miesto a zodpovednosťou prevádzkovateľa, ktorým je pôvodný žalobca ako dodávateľ vody a zodpovednosťou žalovanej strany ako odberateľa. Súd poukázal na skutočnosť, že dodávateľ spravuje vodomer a vykonáva i jeho montáž a údržbu. Dokazovanie preukázalo, že meradlo nainštalované na odbernom mieste nebolo porušené, teda nameraný, i keď nadmerný, oproti predchádzajúcemu obdobiu odber vody nie je dôvodom, pre jeho spochybňovanie. Namerané a fakturované množstvo vody fakturačným meradlom pretieklo, žalovanej strane ako odberateľovi toto množstvo pitnej vody bolo dodané. Nie je pritom podľa odvolacieho súdu podstatné, ako s dodanou pitnou vodou odberateľ ďalej naložil, hoci práve na tejto skutočnosti žalovaná strana založila svoju obranu i odvolanie. Uvedené závery súdu prvého stupňa, podľa odvolacieho súdu nemôže zmeniť ani hypoteticky znaleckým posudkom určená spotreba vody vychádzajúca z počtu koncových zariadení, ktoré sa v objekte žalovaného nachádzali. Navyše táto spotreba vody nezohľadnila nekontrolovaný prietok vody meracím zariadením, ktorý odber jednoznačne bol dodaný odberateľovi. Sporný odber bol v roku 2005, kedy platil zákon č. 442/2002 Z. z., ktorému predchádzala vyhláška č. 154/1978 Zb., ako skonštatoval i súd prvej inštancie. Odvolací súd dodal, že dokazovanie preukázalo a nepopieral to ani žalovaný, že zvýšený odber bol spôsobený únikom vody z neuzatvoreného uzáveru vody, ktorý bol umiestnený za meradlom na vnútornom vodovode, čo potvrdila i žalovaná strana v liste zo dňa 01.08.2005 adresovanom pôvodnému žalobcovi ako dodávateľovi pitnej vody (č. l. 36 spisu) a ktorý únik sa uzatvorením hlavného ventilu vo vodomernej šachte žalovaného (č. l. 44 spisu) zastavil. Z tohto hľadiska preto nie je podľa odvolacieho súdu relevantné, kto takéto pripojenie vybudoval a hypotetické úvahy žalovaného o jeho vzniku, tiež nie sú pre rozhodnutie o žalobe podstatné. Ak žalovaná strana pitnú vodu mala cez meracie zariadenie dodanú, ale ju reálne nespotrebovala a táto voľne vytekala, toto nemôže byť hodnotené v neprospech dodávateľa a to bez ohľadu na to, či sa „čierne vodomerné šachty" vybudované za hlavným meradlom, či už so stavebným povolením alebo bez neho, nachádzali na pozemku odberateľa alebo boli mimo neho. Vznik záväzkového vzťahu medzi dodávateľom vody a jej odberateľom, ako stranami sporu je nesporný a ním je určená i povinnosť odberateľa plniť. Odvolací súd má za to, že nebolo úlohou súdu v tomto konaní riešiť vzťah a okolnosti nájmu medzi vlastníkom prenajatého objektu a žalovanou stranou, ktorá ako nájomca mala objekt, do ktorého bola voda dodávaná prenajatý.

15. Krajský súd v Trnave zdôraznil, že žalovaný sa snažil o vyvinenie sa z povinnosti plniť za dodanú pitnú vodu tým, že vzniknutý odber nezavinil. Rozhodnutie súdu v tomto spore však nevychádza z posudzovania zodpovednosti a zavinenia, ktoré je podstatné pri posudzovaní náhrady škody z porušenia povinnosti zo záväzkového vzťahu, preto ani otázka zavinenia nebola predmetom súdneho dokazovania.

16. Záverom odvolací súd dodal, že žalovaný podal vzájomný návrh, ktorým sa domáhal priznania nároku na zaplatenie 12.853,74 eur s príslušenstvom. Uvedený návrh bol vylúčený na samostatné konanie, v ktorom bol návrh zamietnutý, ako je uvedené i v rozsudku súdu prvej inštancie. Uvedený zamietnutý nárok tak nie je judikovanou pohľadávkou spôsobilou na započítanie voči žalovanej istine, na čo prvoinštančný súd poukázal, preto ani tento odvolací dôvod neobstál.

17. Výrok o trovách konania odvolacieho súdu sa zakladá podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1, 2 C. s. p.

18. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalovaný (č. l. 851 spisu), prípustnosť ktorého odôvodnil ust. § 420 písm. f/ C. s. p., teda že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k

porušení práva na spravodlivý proces.

19. Žalovaný (v ďalšom texte tiež ako „dovolateľ“) v dovolaní rozsiahlo poukázal na závery súdov nižších inštancií a odvolaciemu súdu v prvom rade vytkol, že hoci sa stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie, obmedzil sa na skrátené zdôvodnenie rozhodnutia s doplnením dôvodov na zdôraznenie správnosti rozhodnutia okresného súdu. Podľa dovolateľa odvolací súd neuviedol, ako sa vysporiadal s jeho podstatnými tvrdeniami v odvolaní, hoci bol povinný tak učiniť. Napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu preto podľa dovolateľa vykazuje znaky nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti, čím boli porušené jeho základné práva na súdnu ochranu.

20. Dovolateľ uviedol, že špekulatívnosť zmluvy z roku 1995 vyplýva z toho, že pôvodný žalobca nikdy nepokutoval žalovaného za to, že neodobral „zazmluvnených 3000 m³ vody“. Žalovaný má za to, že nárok žalobcu by bol opodstatnený jedine v prípade, kedy neboli políciou a žalovaným objavené dve čierne odberné miesta vodomerných šácht s namontovanými ciachovanými vodomermi monopolného výrobcu Chirana z Nového Mesta nad Váhom. Z týchto vodomeroch mala pretekať voda za hlavným vodomermom v amfiteátri v hĺbke cca 4m pod hrubým betónom. Žalovaný je presvedčený, že žalobca za tento odber poberal platby za pitnú vodu od odberateľov, ktorí mali ďaleko v teréne mimo amfiteátra nainštalované svoje zariadenia. Dovolateľ preto považuje prenesenie dôkazného bremena len na neho za rozporné s požiadavkou spravodlivého rozdelenia dôkazného bremena a so základným právom na súdnu a inú právnu ochranu, kedy došlo k vydaniu prekvapivého rozhodnutia. V tejto súvislosti poukázal žalovaný na množstvo dodanej vody a spotrebovanej vody žalovaným a neznámymi odberateľmi z dvoch „čiernych“ odberných miest. Žalovaný má za to, že nielen listinnými dôkazmi, ale aj vypracovanými znaleckými posudkami a svedeckými výpoveďami policajtov, bola splnená dôkazná povinnosť a uniesol dôkazné bremeno ohľadom množstva spotrebovanej vody a tým aj výšky neoprávnenej fakturácie zo strany žalobcu.

21. Ďalej dovolateľ uviedol, že hoci sa konajúci súd nestotožnil so závermi znaleckého posudku, nenariadil ex offio nové „porovnávacie“ znalecké posudzovanie a odborné závery vyvodil on sám. Týmto došlo podľa dovolateľa k naplneniu podmienky prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p., a to konaním v rozpore s kogentným ustanovením § 127 ods. 1 O. s. p. o znaleckom dokazovaní.

22. Naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f/ C. s. p. v preskúmvanej veci vidí dovolateľ aj v tom, že odvolací súd rozhodnutie okresného súdu bez akejkoľvek doplňujúcej argumentácie a bez nariadenia pojednávania vzhľadom na závažnosť dôvodov jeho odvolania, v celosti prevzal. Odvolací súd sa nevysporiadal ani s jediným jeho argumentom uvedeným v odvolaní proti rozsudku okresného súdu, v ktorom vzniesol viaceré zásadné výhrady voči rozsudku a najmä konaniu, ktoré mu predchádzalo.

23. Na základe všetkých vyššie uvedených tvrdení žalovaný dovolaciemu súdu navrhol, aby napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spolu s rozsudkom súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil Okresnému súdu Dunajská Streda na ďalšie konanie.

24. Žalobca sa k dovolaniu žalovaného nevyjadril.

25. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podal včas žalovaný, v neprospech ktorého bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpený podľa § 429 ods. 2 písm. b/ C. s. p., bez nariadenia pojednávania (§ 443 C. s. p.) dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok žalovaného treba odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

26. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosť tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku.

27. Podľa ustanovenia § 419 C. s. p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

28. Dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p., keďže má za to, že postupom odvolacieho súdu došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

29. Podľa § 420 C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

30. Podľa § 428 C. s. p., dovolateľ musí v dovolaní popri všeobecných náležitostiach podania uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

31. Podľa § 431 ods. 1 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (ods. 2).

32. Predmetom dovolacieho prieskumu je napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým rozhodnutím bol rozsudok súdu prvej inštancie potvrdený. Z tohto dôvodu je dovolanie voči napadnutému rozhodnutiu prípustné podľa § 420 C. s. p., pretože ide o rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým sa konanie v danom procesnom štádiu končí.

33. V posudzovanom prípade dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p., podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Túto vadu videl dovolateľ v tom, že odvolací súd nesprávne aplikoval § 387 ods. 2 a 3 C. s. p. a nevysporiadal sa s jeho podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní. Týmto podľa dovolateľa napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu trpí vadou v zmysle ust. § 420 písm. f/ C. s. p. Nereflektovanie na zásadné tvrdenia žalovaného uvedené v odvolaní, predstavuje podľa dovolateľa vážne porušenie jeho práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

34. Relevantné znaky, ktoré charakterizujú procesnú vadu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. sú - zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f/ C. s. p. zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením

práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnomu rámcu a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky.

35. Dovolateľ namietol, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnený a arbitrárny.

36. Dovolací súd zdôrazňuje, že právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 22/04) a ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (sp. zn. I. ÚS 50/04).

37. Právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces a práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (sp. zn. II. ÚS 383/06).

38. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

39. Funkciou odôvodnenia súdneho rozhodnutia je predovšetkým doložiť správnosť rozhodnutia súdu, pričom odôvodnenie je zároveň aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydaní rozhodnutia a nástrojom ochrany pred svojvoľou súdnej moci. Odôvodnenie rozhodnutia by malo stranám sporu umožniť posúdiť, ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné právne predpisy a akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodovaní.

40. Zároveň dovolací súd poukazuje na Nález Ústavného súdu SR II. ÚS 78/95 zo dňa 16. marca 2005 z ktorého vyplýva, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument, ale iba len na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré preskúmava v odvolacom konaní.

41. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí s poukazom na právnu úpravu vyplývajúcu z vyhlášky č. 154/1978 Zb. o verejných vodovodoch a verejných kanalizáciách v znení 12.03.1989 zdôraznil, že verejný vodovod patrí do správy dodávateľa, ktorý zaň zodpovedá a ktorý končí pri meracom mieste, ktorým je vodomer, ktorého správcom je dodávateľ vody a ktorý zodpovedá i za jeho poruchu. V prípade porušenia vnútorného rozvodu vodovodu zodpovedá zaň odberateľ, prípadne vlastník nehnuteľnosti, pričom bolo v konaní preukázané, že meradlo nainštalované na danom odbernom mieste fungovalo bez poruchy a tak nameraný odber vody nebol spôsobený závadou vodomera. Takéto meradlo je preto podľa okresného súdu potrebné považovať za správne, za ktoré je povinný žalovaný ako odberateľ zaplatiť.

42. Z rozhodnutia okresného súdu ďalej vyplýva, že tento vykonal v rámci dokazovania viacero vypočutí svedkov, a to konateľky žalovaného J. Z. M., kriminalistického technika V. S. a W. D. ako vyšetrovateľa v rámci trestného spisu vedeného na OR PZ Bratislava č. VS-ORP-2365/Smz-OSV-BI-05 o začatí trestného stíhania vo veci trestného činu krádeže proti neznámemu páchatelovi. Súd prvej inštancie taktiež zistil, že pôvodný žalobca reklamáciu žalovaného zo dňa 24.08.2005 o nadmernom množstve odobratej vody neuznal a považoval ju za nedôvodnú, pretože namerané odobraté množstvo pitnej vody, i keď v nadmernom rozsahu, ktorý bol spôsobený voľným únikom vody cez neuzatvorený

uzáver, je odber, ktorý pretiekol cez fakturačný vodoměr č. 9179614-01. V konaní bolo vykonané i znalecké dokazovanie a bol vyhotovený J.. arch. M. K. znalecký posudok č. 1/2009 a č. 5/2009, ktorým bola posúdená hypotetická spotreba vody za obdobie späť 6 rokov, do objektu bez analyzovania spotreby vykázanej fakturačným vodoměrom a skonštatoval, že nameraná a fakturovaná spotreba mohla vzniknúť iba pri havarijnom stave. Okresný súd zároveň dodal, že žalovaný svoju námietku o vedomosti dodávateľa pitnej vody o existencii „čiernych odberov a namontovaní ďalších meradiel", v konaní nepreukázal.

43. Odvolací súd v napadnutom rozhodnutí zdôraznil, že namerané a fakturované množstvo vody fakturačným meradlom pretieklo, žalovanej strane ako odberateľovi toto množstvo pitnej vody bolo dodané. Nie je pritom podľa odvolacieho súdu podstatné, ako s dodanou pitnou vodou odberateľ ďalej naložil, hoci práve na tejto skutočnosti žalovaný založil svoju obranu i odvolanie. Uvedené závery nemôže zmeniť ani hypoteticky znaleckým posudkom určená spotreba vody vychádzajúca z počtu koncových zariadení, ktoré sa v objekte žalovaného nachádzali. Krajský súd konštatoval, že ak žalovaná strana pitnú vodu mala cez meracie zariadenie dodanú, hoci ju reálne nespotrebovala a táto voľne vytekala, toto nemôže byť hodnotené v neprospech dodávateľa a to bez ohľadu na to, či sa „čierne vodomerné šachty" vybudované za hlavným meradlom, či už so stavebným povolením alebo bez neho, nachádzali na pozemku odberateľa alebo boli mimo neho.

44. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k názoru, že v posudzovanej veci odôvodnenia rozhodnutí súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu nie sú nedostatočné, arbitrárne a nepreskúmateľné, pretože ako celok spĺňajú parametre zákonného odôvodnenia rozhodnutia. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu sú zrejme podstatné dôvody, pre ktoré odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie. Konštatoval správnosť dôvodov uvedených v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie vo vzťahu k posúdeniu skutkových a právnych záverov.

45. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu a náležite zistil skutkový stav, dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých založil svoje rozhodnutie, preto rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne. Dovolací súd dodáva, že takýto postup umožňovalo odvolaciemu súdu ustanovenie § 387 ods. 2 C. s. p., podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len skonštatovaním správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

46. Podľa názoru dovolacieho súdu procesný postup odvolacieho súdu, ale aj súdu prvej inštancie prebiehal v zmysle právnej úpravy Civilného sporového poriadku, žalovaný mal možnosť zúčastniť sa na úkonoch súdu prvej inštancie a proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podať odvolanie, čo aj urobil. Skutočnosť, že sa dovolateľ nestotožňuje s právnym názorom všeobecného súdu, nemôže viesť k záveru o nepreskúmateľnosti, zjavnej neodôvodnenosti, arbitrárnosti alebo zmätočnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

47. Pre úplnosť dovolací súd poukazuje aj na zjednocujúce stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR č. 2/2016 z 3. decembra 2015, z ktorého vyplýva, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle ust. § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p., pričom len výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje ani zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa vyššie citovaného ustanovenia. Jedná sa o taký výnimočný prípad, kedy ide o také nedostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré neobsahuje ani len zásadné vysvetlenie dôvodov, podstatných pre rozhodnutie súdu, čo vykazuje znaky až vady „najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém alebo vady zásadnej, hrubej a podstatnej", prípadne ak sa zrušením napadnutého rozhodnutia má dosiahnuť náprava „justičného omylu". O takýto prípad však v preskúmvanej veci nejde, pretože tak, ako je už vyššie konštatované, skutkové a právne závery obsiahnuté v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré spolu s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie tvoria jeden celok) nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s článkom 46 ods. 1 Ústavy SR. Za porušenie základného práva

zaručeného v článku 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil rozhodnutie podľa predstáv žalobcu. Vyššie citované zjednocujúce stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je aktuálne aj po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť nový Civilný sporový poriadok, pretože zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, obsiahnuté v novom Civilnom sporovom poriadku, sa nedotkli podstaty a zmyslu tohto stanoviska.

48. Dovolací súd ďalej uvádza, že dovolateľ arbitrárnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu vzhliadol v tom, že nebol v konaní nariadený kontrolný znalecký posudok a súd dospel k záveru bez toho, aby vychádzal z vykonaného znaleckého dokazovania. Týmto malo byť napadnuté rozhodnutie prekvapivé, pretože sa neriadi kogentným ustanovením § 127 ods. 1 O. s. p.

49. Princíp právnej istoty znamená, že strany môžu predvídať obsah súdneho rozhodnutia v konkrétnej právnej veci. O nečakané (prekvapivé) rozhodnutie odvolacieho súdu ide vtedy, ak sa odvolací súd v rozhodujúcich okolnostiach odklonil od rozhodnutia súdu prvej inštancie alebo ak odvolací súd založí svoje rozhodnutie vo veci na iných právnych záveroch ako súd prvej inštancie, za súčasného naplnenia tej okolnosti, že proti týmto iným právnym záverom odvolacieho súdu nemá strana sporu možnosť vyjadrovať sa, právo argumentovať, prípadne predkladať nové dôkazy, ktoré sa z hľadiska právnych záverov súdu prvej inštancie nejavili ako významné.

50. V súvislosti s vyššie uvedenou námietkou dovolací súd skúmal tvrdenia dovolateľa, či išlo o prekvapivé rozhodnutie a či spôsob rozhodovania odvolacieho súdu možno považovať za ústavne konformný. Z obsahu spisu vyplýva, že strany sporu mali dostatočný priestor argumentovať a tvrdiť skutočnosti významné z hľadiska nadmerného odberu množstva vody cez hlavný merač vody na pozemku žalovaného. Žalobca aj žalovaný túto možnosť v konaní využili a súdy sa jednotlivými námietkami oboch strán sporu zaoberali a aj vysporiadali, tak ako je uvedené v bodoch tohto rozhodnutia týkajúcich sa odôvodnenia rozhodnutí konajúcich súdov. Dovolací súd preto konštatuje, že v danom prípade nemožno rozhodnutie odvolacieho súdu považovať za prekvapivé s prípadným procesným dôsledkom, ktorým by došlo u žalovaného k porušeniu práva na spravodlivý proces.

51. K ostatnej dovolacej námietke žalovaného týkajúcej sa podľa jeho názoru nesprávneho vyhodnotenia dôkazov predložených v konaní, prípadne nevykonania niektorých dôkazov (kontrolný znalecký posudok), dovolací súd pripomína, že uvedenú vadu nemožno považovať za nesprávny procesný postup, ktorým by sa znemožnilo strane uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C. s. p.). Totiž už podľa predchádzajúcej právnej úpravy nebolo dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení strany sporu (a zakladajúcim prípustnosť dovolania), nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R37/1993, R125/1999, R42/1993).

52. Pokiaľ ide o námietku dovolateľa, že odvolací súd rozhodol o odvolaní bez nariadenia pojednávania, dovolací súd poukazuje na znenie ustanovenia § 385 ods. 1 C. s. p., podľa ktorého odvolací súd nariadi pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo ak to vyžaduje dôležitý verejný záujem. Zároveň dovolací súd uvádza, že o tom, či je potrebné vo veci zopakovať alebo doplniť dokazovanie, rozhoduje výhradne odvolací súd a nie strana sporu (rovnako aj 2Cdo/159/2017 a 3Cdo/195/2017).

53. V rozhodovanej veci sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie, preto je na mieste záver, že nebol dôvod pre zopakovanie dokazovania (§ 384 ods. 1 C. s. p.) a ani pre jeho doplnenie (§ 384 ods. 2 a 3 C. s. p.). Keďže pre nariadenie pojednávania nebol daný ani verejný záujem, rozhodnutie o veci odvolacím súdom bez nariadenia pojednávania je postupom, ktorý plne zodpovedá zákonu (§ 385 ods. 1 C. s. p.).

54. Dovolací súd preto konštatuje, že procesným postupom súdov oboch inštancií nedošlo k tomu, že

by súdy znemožnili žalovanému, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že by tým došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C. s. p.).

55. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľ nedôvodne namietal existenciu vady zmätočnosti uvedenej v § 420 písm. f/ C. s. p. Preto dovolací súd dovolanie žalovaného proti napadnutému rozsudku odvolacieho súdu podľa § 447 písm. c/ C. s. p., ako procesne neprípustné odmietol bez toho, aby sa mohol zaoberať dôvodnosťou dovolania.

56. O trovách dovolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 453 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p.

57. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.